

Oli syyskuun aikaisen usvainen aamu. En pitänyt aikaisista herätyksistä ja auringosta, joka väkisin pyrki paistamaan kasvoilleni ollessani vielä unenpöpperöinen. Lievensin ärtymystäni kahvikupillisen kera lempikahvilassani. Vanilja-makulatte oli ehdoton suosikkini, joten sen juominen piristi ja sai terveen punan kohoamaan poskilleni. Aamutuimaan ovi kävi vain harvakseltaan. Vaikutti siltä, että vain minä pakottauduin kahvilaan puoli kahdeksan aikaan aamulla. Ylläni oli kevyt mutta lämmin valkoinen neulepussero. Puristin hihoja sormillani, sillä ääreisverenkiertoni oli heikko. Nojasin pääni ikkunaa vasten ja piirsin sormella hymynaaman ikkunaruuutuun. Joku astui sisään kahvilaan ja käveli kassalle selkä minuun päin. Pian pitkä mies ilmestyi pöytäni luokse kupillinen vanilja-makulattea kädessään hymyillen ja kysyen jotain niinkin kliseistä kuin "Onko tässä vapaata?" Olin hieman hämilläni, sillä nythän oli aamu eikä muualla näkynyt ihmisen ihmistä. "Joo on." Vastasin hymyillen. Hetken päästä tajusin, kuinka tylsästi olin vastannut ja käänsin katseeni paitani hihoihin. Mies oli vaalea, hyvin skandinaavinen. Hänellä oli blondit, trendiin leikatut lyhyehköt hiukset ja sinivalkoinen flanellipaita. Silmät olivat kirkkaat ja harmaansiniset, kuten omanikin. Kasvonpiirteiltään mies ei ollut mikään Robert Pattinson. Olinkin aina arvostanut enemmän mielenkiintoisia ja epäsymmetrisiä kasvoja kuin kulmikkaan ja maskuliinisen täydellisiä kiiltokuvaposkia. Ulkomuoto kuitenkin huokui testosteronia. Jokin miehessä sai pienen liekin sisälläni syttymään. Kehuin kohteliaasti miehen paitaa ja hän puolestaan minun erinomaista kahvivalintaani. Nauroimme molemmat villisti ja alun jäykkyys oli sillä sinetöity. "Minun nimeni on Elias, entä sinun?" mies sanoi. "Kanerva," minä vastasin. Tylsä ja usvainen syysaamu oli saanut uuden käänteeseen.